

A K I F Š E R E M E T

Edo Kunštek, Vilko Winterhalter i neki drugi učenici bili su veoma privrženi Akifu Šeremetu.

Akif je u ličnom životu bio izuzetno borben, energičan, dosljedan, samouvjeren, ponosan. Po mom dolasku u Realnu gimnaziju 1926. godine međusobno smo se zbližili i veoma često diskutovali. Uvijek je započinjao razgovore o književnosti i umjetnosti. Međutim, griješio je utoliko što je svoja konsekventna ateistička opredeljenja na izvjestan vulgarnomaterijalistički način unosio u tretman umjetničkog izraza: "Kako može pjesnik da kaže: "Sagradio sam u duši crkvu"?"

Otvoreno je kritikovao društveni poredak, postojeće ekonomske i društvene odnose. Često je davao svoje političke ocjene postojećeg stanja. U te je ocjene unosio svoj revolucionarni žar. Već tada mi je bilo razgovjetno da je komunista.

Koristio je svaku priliku da se podsmehne religioznim predrasudama. Zbog toga je i ulazio u česte verbalne duele sa školskim katehetama svih konfesija. Na sjednicama nastavničkog zbora često je stvarao zapaljivu atmosferu svojim argumentiranim kritikama reakcionarnih profesora. Nikada se nije ustručavao da otvoreno u lice iznese sve svoje primjedbe. Isto je tako izvrgavao ironiji i podsmjehu konzervativne djake, ali ih nikada nije vrijeđjao kao ličnosti.

Kao čovjek bio je veoma čestit, uvijek spreman da kao drug pomogne čovjeku.

Imponovao je svojom spremom i inteligencijom. Posebno je fascinirao svoje učenike. Učenicima se znao približiti i kao pedagog i kao čovjek. Zbog toga su ga i volje-

li, a mnogi od njih bili su mu i izuzetno privrženi. Okupljao je oko sebe učenike i s njima često bio u društvu.

Usko se družio sa profesorom dr Rudolfom Siberom, koji je takodje bio naprednih političkih nazora. Družio se i sa Ilijom Kecmanovićem. Međutim, često me je čudilo njegovo druženje sa Brankom Lazičićem, koji je bio poznat po svojim velikosrpskim opredeljenjima. Branko je bio pravnik, a radio je kod advokata Koljevića. Skoro su redovno bili u društvu.

Poznato mi je da je Akif saradjivao u nekim novinama, ali ne bih znao reći u kojim.

11. novembar 1974. godine

Banja Luka

(prof. Ljubomir Trivić)